

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๖

สุทัสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00076

๗๖...

เวลาหกนาฬิกา ของเช้าวันที่ ๑๑ สิงหาคม ท่านพระครูออกจากผลสมาบัติดังที่ได้
อธิษฐานจิตไว้ตอนก่อนจะเข้า ที่ต้องอธิษฐานจิตให้ออกตอนเช้าก็เพื่อจะได้ฉันภัตตาหาร
หลังจากที่ไม่ได้ฉันมาสามวันเต็ม ๆ เพราะนั่งขัดสมาธิอยู่กับที่เป็นเวลา ๗๒ ชั่วโมง
ติดต่อกัน

เนื่องจากการเข้าสมาบัติในครั้งนี้มิได้เป็นไปอย่างปกติสามัญ หากต้องการจะต่ออายุ
ให้เก้าแก่บิณฑังนั้นอาการที่ปรากฏหลังจากออกจากสมาบัติจึงผิดไปจากที่ได้เคยเป็น กล่าวคือ
แทนที่จะได้เสวยสุขเวทนาอันเกิดแต่สมาธิ กลับต้องมาเสวยทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส
ถึงกับต้องกำหนด “ทุกข์หนอ ทุกข์หนอ” อยู่ชั่วขณะ แล้วจึงกำหนดรู้ว่าทุกข์เวทนาที่กำลัง
ได้รับอยู่นั้น เป็นการถ่ายเทโรคร้ายไข้เจ็บในตัวเก้าแก่บิณฑังมาสู่ตัวท่าน

เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงรู้สึกปวดท้องเป็นกำลัง ปวดท้องและคลื่นไส้อยากจะอาเจียน
ท่านหยิบกระโถนมาวางใกล้ตัวและก้มหน้าอาเจียนไ้ก ๆ สิ่งที้ออกจากปากมีทั้งเสมหะ
น้ำลาย น้ำหนอง และตามด้วยโลหิตสด ๆ สีแดงฉาน ถ่ายเทของเสียออกมาแล้วรู้สึกสบาย
ขึ้น หากก็เพียงชั่วขณะ หลังจากนั้นก็รู้สึกปั่นป่วนภายในท้องอีก คราวนี้ไม่มีที่ท่าว่าจะพุ่งขึ้น
ทางลำคอแล้วออกทางปาก แต่กลับพุ่งลงไปทางเบื้องต่ำ

ภิกษุวัยห้าสิบค้อย ๆ พยุงกายลุกขึ้น ตั้งสติให้มั่นคง มือยึดราวบันได เท้าก้าวลงช้า
ๆ อย่างมีสติ พยายามกลั้นสิ่งที้อยู่ภายในท้องมิให้ไหลเลอะออกมาก่อนที่จะถึงห้องน้ำ

ท่านใช้เวลาอยู่ในห้องสุขาสี่สิบนาที เป็นสี่สิบนาทีแห่งความทุกข์ทรมานอย่างแสน
สาหัส เพราะไม่เพียงแต่จะถ่ายเป็นอุจจาระปะปนกับมูกเลือดออกมาเท่านั้น หากลมได้ตีกลับ
ขึ้นเบื้องบน ผ่านลำคอออกมาทางปากอีกทางหนึ่ง

ท่านรู้สึกเหนื่อยอ่อน หมดเร็วแรงเหมือนว่าจะต้องดับต้นสิ้นชีวิตอยู่ในห้องแคบ
ๆ นั้น แต่แม้จะรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงสักปานใดก็มีสติระลึก รู้ว่าท่านจะต้องไม่สิ้นชีวิตอยู่
ในห้องน้ำนี้ เพราะ “กฎแห่งกรรม” บอกว่าท่านจะต้องเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ

เมื่อโรคภัยไข้เจ็บที่รับมาจากเจ้าแม่บิกถูกถ่ายเทออกมาภายนอกจนหมดสิ้นแล้ว ท่านรู้สึกเบาเนื้อเบาตัวและสบายขึ้นเป็นลำดับ จึงจัดการสร่งน้ำชำระร่างกายจนสะอาด สะอ้าน เสร็จแล้วจึงเดินขึ้นชั้นบนเพื่อรอฉันภัตตาหาร เสียงท้อร้องจ๊อก ๆ เพราะไม่มีอาหารอยู่ในกระเพาะเลย “รู้แล้วหน้าว่าเอ็งหิว ข้าเองก็อดมาสามวันสามคืนเท่ากับเอ็งนั่นแหละ” ท่านพูดกับท้อ

ครูใหญ่ ๆ นายสมชายกับนายขุนทอง ก็ช่วยกันล่ำเลียงอาหารและน้ำร้อนน้ำชาขึ้นมาถวาย เห็นท่าทางอิดโรยของท่านเจ้าของกุฎิ คนทั้งสองต่างพากันตกใจ

“ทำไมหลวงพ่อดูซีดเซียว ไม่เอิบอ้อมเหมือนทุกครั้งที่ออกจากสมาบัติเลยนะครับ” ศิษย์วัดว่า

“หลวงลุงไม่สบายหรือเปล่าฮะ” หลานชายถาม ท่านพระครูยอมรับว่า

“หนักที่สุดในชีวิต เธอรู้ไหมสมชาย การช่วยครั้งนี้ฉันเกือบจะต้องเอาชีวิตของตัวเองเข้าแลก ถ้ากฎแห่งกรรมไม่บอกไว้ก่อนว่าฉันจะต้องตายเพราะอะไรแล้วละก็ ฉันคงจะตายไปแล้ว เธอจำไว้ละ เหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่เหนือฟ้าขึ้นไปก็ยังมีกฎแห่งกรรม”

จัดอาหารเสร็จแล้วคนทั้งสองจึงช่วยกันประเคน ท่านเจ้าของกุฎิ ฉันได้สักสองสามช้อนก็อ้อม เพราะรู้สึกอ่อนเพลียจนฉันไม่ลง จึงได้แต่ดื่ม “น้ำชา” ที่รสชาติทั้งเผื่อนทั้งขม

“ฉันเสร็จ หลวงพ่อก็อ่อนสักระยะดีกว่าครับ อย่าเพิ่งลงรับแขกตอนนี้เลย” ศิษย์วัดขอร้อง วันนี้แขกมากันแน่นกุฎิ เพราะหยุดกิจการไปถึงสามวัน บางคนก็มารอตั่งแต่ตีสี่ห้าวันคนก็ยังมึนทุกข์กันมากขึ้น ความเจริญทางวัตถุไม่ช่วยให้ความทุกข์ของพวกเขาลดลงแต่ประการใด

“ขึ้นฉันพักผ่อน คนจะต้องขึ้นมาฟังกุฎิฉันแน่ เอาละ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ยังไม่ถึงเวลาที่ไม่เป็นไร ถือเสียว่าเป็นการชดเชยช่วงที่หยุด”

คนที่มาตั้งแต่ตีสี่เป็นบุรุษวัยห้าสิบแปด เห็นท่านพระครูลงมาก็คงจะวิ่งเข้าไปกอด “หลวงพ่อกับช่วยผมด้วย” ประโยคแรกที่เขาเอื้อนเอ่ยก็คล้าย ๆ กันกับของคนอื่น ๆ

“โยมจะให้ช่วยอะไรล่ะ” ประโยคแรกของท่านพระครูที่พูดกับเขา ก็เหมือนกับพูดกับคนอื่น ๆ เช่นกัน

“แม่เด็กหนีไปซะแล้ว หลวงพ่อช่วยตามให้หน่อย”

“หนีไปไหนล่ะ”

“ไม่ทราบครับ ถึงต้องมาถามหลวงพ่อดี”

“อ้าว ก็นอนอยู่ด้วยกันยังไม่ทราบ แล้วเอาตมาไม่ได้ไปนอนกะแม่เด็กเขา จะไปทราบ
ได้ยังไงล่ะ” ท่านย่อนคนเมียหนี

“แต่หลวงพ่อดังทราบ เพราะใคร ๆ เขาก็มาหาหลวงพ่อกันทั้งนั้นเวลาที่เมียหนี
หลวงพ่อดังตามกลับได้ทุกรายเลยด้วย” คนอายุห้าสิบแปดว่า

“แต่ต่อไปนี้อตมาว่า จะเลิกตามให้แล้ว พระไม่ได้มีหน้าที่มาตามเมียให้ชาวบ้าน เมีย
ใครก็ตามกันเอาเอง” ท่านแกลังปฏิเสธ

“ไ้หลวงพ่อดัง ช่วยผมสักครั้งเถอะครับ ผมกราบละ” เขาก็มลงกราบหนึ่งครั้ง

“ไปทำยังงัยเข้าล่ะ เขาถึงได้หนี”

“ไม่ได้ทำอะไรครับ” คนตอบไม่พูดความจริง

“ไม่ทำแล้วเขาจะหนีทำไมล่ะ ก็อยู่กับมาจนถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชร แล้ว
ทำไมถึงมาหนีไปตอนแก่ล่ะ บอกมาตรง ๆ ดีกว่าว่าไปทำอะไรเขา ถ้าโกหกไม่ช่วยนะเอา”
ท่านเจ้าของกุฎิขู่ คนถือไม้เท้ายอดทองจึงพูดเสียงอ่อย ๆ

“ก็แค่เอาฝำโอง์ทูปหัวทีเดียวเอง”

“ฝำโอง์นั้นทำด้วยอะไร อะลูมิเนียม หรือไม้”

“ไม้ครับหลวงพ่อดัง ไม้ประดู่” รายนี้ท่านพระครูไม่จำเป็นต้องใช้ “เห็นหนอ” ช่วย
ตรวจสอบหรือช่วยตาม เพราะเมื่อสองสัปดาห์ที่ผ่านมา สตรีวัยห้าสิบเศษร้องไห้ร้องห่มมา
หาพร้อมกัมให้ดูศีรษะซึ่งโนเป็นลูกมะกรูด

“หลวงพ่อดังดูศีรษะ พ่อบ้านเขาใช้ฝำโอง์ฟาดหัวอีฉัน ฝำโอง์ทำด้วยไม้ประดู่หนักหัว
ก็โล!”

“ไปทำอะไรให้เขาโกรธล่ะ”

“เขาหาว่าอีฉันทำกับข้าวไม่อร่อยคะ แหม! อยู่กันมาจนมีเขยมีสะใภ้แล้ว เกิดจะมาติ
ว่ากับข้าวไม่อร่อย อีฉันไม่กลับไปอยู่กะมันแล้ว มาอยู่วัดป่ามะม่วงดีกว่า” แล้วนางก็อยู่ที่วัด
นี้มาตั้งแต่วันนั้น

รู้ต้นสายปลายเหตุแล้ว ท่านเจ้าของกุฎิจึงถามบุรุษวัยใกล้หกสิบว่า “เอาขังี้ใหม่เล่า
เอาตมาจะตามให้ แต่โยมจะต้องกราบขอขมาเขา กราบงาม ๆ ตอหน้าเอาตมาด้วย ทำได้ไหม
เล่า ถ้าไม่ได้ก็ไม่ตามให้” คนเมียหนีตอบทันทีว่า

“ผมทำไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อดัง เรื่องอะไรจะไปกราบผู้หญิง ขนาดแม่ผมแท้ ๆ ยังไม่
เคยกราบ นี่หลวงพ่อดังจะให้มากราบเมีย” เขาต่อว่า

“ไม่เป็นไร กราบไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เอาละ ใครมีปัญหาอะไรก็ว่าไป” ท่านถามรายต่อไป โดยไม่สนใจคนอายุห้าสิบแปดที่นั่งคอตกอยู่หน้าอาสนะ

ทหารยศพลตรีเข้ามากราบแล้วถามว่า “หลวงพ่ोजำผมได้หรือเปล่าครับ ที่เคยมาบวช อยู่วัดนี้เมื่อปี ๒๕๐๐”

“จำไม่ได้หรอกโยม ตั้งเกือบยี่สิบปีแล้ว ใครจะไปจำได้” ท่านพระครูพูดตรง ๆ นายพลตรีจึงส่งซองจดหมายเก่า ๆ ให้ท่านหนึ่งซอง ท่านเจ้าของกุฏิเปิดซองออกก็พบข้อความที่เขียนด้วยลายมือของท่านเอง กระดาษที่ใช้เขียนออกสีเหลือง เพราะความล่องไปแห่งกาลเวลา ข้อความที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษนั้นมีว่า

“อาตมาขอขมาบิดาบิดาโยม ขอให้เลิกประพฤติผิดศีลข้อสาม ถ้าเลิกไม่ได้ เวนกรรมจะไปตกที่ลูกสาวทั้งสามคนของโยม ไม่เชื่อก็คอยดูกันต่อไป ลงชื่อ พระครูเจริญ ฐิตธัมโม วัดป่ามะม่วง วันที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐”

อ่านจบท่านเจ้าของกุฏิก็นึกถึงเรื่องราวแต่หนหลังได้ สมัยนั้นนายพลตรี มียศเป็นร้อยเอก ภรรยาเป็นทหารยศร้อยตรี มีลูกสาวสามคน ปี ๒๕๐๐ เขาได้ลาราชการมาบวชที่วัดนี้หนึ่งพรรษา บวชโดยมิได้มีศรัทธาแต่ประการใด มารดาขอให้บวชก็บวชไปอย่างนั้นเอง

ระหว่างที่อยู่วัดก็ไม่ยอมปฏิบัติกรรมฐาน เพราะไม่เชื่อว่าบุญบาปมีจริง และเพราะไม่เชื่อจึงก่อกรรมทำชั่วอย่างไม่สะทกสะท้าน ท่านเคยเตือนให้เลิกผิดลูกผิดเมียชาวบ้าน เพราะก่อนมาบวชก็มีเรื่องอื้อฉาววาทโลกียอยู่เป็นประจำ ครั้นมาบวชท่านขอขมาบิดา เขาก็ไม่ยอมยกให้ ท่านจึงต้องเขียนข้อความข้างต้นให้เขาไว้ เพื่อสอนใจ คนเป็นนายพลกล่าวทั้งน้ำตาว่า

“ผมเสียใจเหลือเกินครับ เสียใจที่ไม่เชื่อหลวงพ่อ ลี้ออกไปผมยังคงประพฤติระยำตำบอน เจ้าชูไม่เลือกลูกเขาเมียใคร เพราะไม่เชื่อหลวงพ่อ เพิ่งจะสำนึกเมื่อวานนี้เอง เลยชวนภรรยามาหาหลวงพ่อ คิดว่าหลวงพ่อต้องช่วยได้” ท่านเจ้าของกุฏิรู้ว่า เรื่องที่เขาจะพูดเป็นความลับจึงว่า

“เชิญไปคุยกันข้างบนดีกว่า” ท่านลุกขึ้นแล้วพูดกับผู้ที่นั่งรอว่า “ขอตัวประเดี๋ยวนะ เดี๋ยวจะลงมาใหม่” พลตรีและภรรยาซึ่งขณะนี้มียศเป็นพันโทหญิง ลุกตามท่านเจ้าของกุฏิไปยังชั้นบน

“เรื่องมันเป็นยังไง” ท่านพระครูถาม คนทั้งสองต่างก็ร้องไห้ แล้วคนที่ เป็นนายพลก็พูดขึ้นว่า

“เวรกรรมเล่นงานผมแล้วครับหลวงพ่อกับลูกสามผมหนีออกจากบ้านทั้งสามคน ต่อมามีคนไปพบว่า พวกมันไปขายตัวอยู่ที่หาดใหญ่ ผมอับอายเหลือเกินครับหลวงพ่อกับเมียเสียศักดิ์ศรีเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล พ่อเป็นนายพล แม่เป็นนายพัน แต่ลูกเป็นโสเภณี”

“เป็นความผิดของใครล่ะ ความผิดของลูกอย่างนั้นหรือ”

“ความผิดของผมเองครับ เพราะผมไม่เชื่อหลวงพ่อกับเมีย”

“แล้วตอนนี้เชื่อหรือยัง”

“เชื่อแล้วครับ โปรดช่วยผมด้วยเถอะครับ ผมสงสารลูก ไม่อยากให้เขาต้องไปมีอาชีพอย่างนั้น”

“โยมทั้งสองอยากให้ลูกกลับมาหรือเปล่า”

“อยากครับ ภรรยาผมก็อยากแต่ก็กลัวจะอับอายขายหน้า ผมคิดไม่ตกเลยครับว่าจะทำยังไงดี หลวงพ่อกับโปรดชี้ทางให้ผมด้วย”

“ถ้าโยมอยากให้ลูกกลับก็ต้องยอมอายนะ ทำยังไงก็ได้ ถึงเวลาที่ต้องอาย ก็ต้องยอม แต่ถึงอย่างไร อาตมาคิดว่ายับอายน้อยกว่าที่เราทำความชั่ว ขอภยันนะที่อาตมาพูดตรง ๆ”

“ดิฉันจะยอมอายคะหลวงพ่อกับลูกเหลือเกิน” พันโทหญิงรำพัน คนเป็นนายพลต้องตัดสินใจอย่างหนัก ในที่สุดจึงพูดขึ้นว่า

“ผมก็ยอมอายครับ ผมปลงตกเสียแล้ว ยังไง ๆ ลูกเขาก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ส่วนตำแหน่งหน้าที่เป็นเพียงหัวโขน อีกประการหนึ่ง ลูก ๆ ต้องมาเป็นอย่างนี้ เพราะผมเป็นคนสร้างกรรมให้เขา หลวงพ่อกับเมียช่วยผมหน่อยเถิดครับ ช่วยตามลูกสาวผมกลับด้วย” เขาวิงวอนท่านเจ้าของกุฎจึงเปรยขึ้นว่า

“ไม่รู้อะไรกันนักหนา รายแรกจะให้ตามเมีย รายที่สองจะให้ตามลูก ทั้ง ๆ ที่อาตมาไม่มีทั้งลูกและเมีย” คนเป็นนายพลนายพันพากันยิ้มทั้งน้ำตา ท่านพระครูจึงบรรลุลุคประสงคิในการทำให้คนทั้งสองคลายเครียด

“เออละ เป็นอันว่าอาตมาจะช่วยแต่จะต้องมีข้อแม้ คือโยมจะต้องอนุญาตให้อาตมานำเรื่องนี้ไปสั่งสอนคนอื่น ๆ ได้ เพราะจะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลสำหรับคนที่เขาไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ อย่างน้อยก็ทำให้เขาได้คิด โยมจะตกลงไหม”

“ตกลงคะหลวงพ่อกับเมีย ถ้าเขาไม่เชื่อ ดิฉันยอมมาเป็นพยานให้อีกด้วย **พร้อมกันนี้ดิฉันขอฝากหลวงพ่อกับเมียให้ช่วยเตือนบรรดาพ่อแม่ที่ทำแต่งงานโดยไม่เอาใจใส่ดูแลลูกเต้า ถึง**

เขาจะได้เป็นใหญ่เป็นโต แต่ถ้าลูกกลายเป็นคนติดยาหรือลูกสาวไปทำตัวเหลวแหลก
อย่างลูกของดิฉัน มันก็ไม่คุ้มกันเลย ดิฉันพลาดไปแล้วจึงไม่อยากจะให้พ่อแม่คนอื่น ๆ
ต้องเป็นอย่างดิฉันอีก” พันโทหญิงสาธยาย

“ผมด้วยครับหลวงพ่อกับผมขอฝากเตือนบรรดาเจ้าชู้ประตูดินทั้งหลายว่า
อย่าได้ประพฤติดิถีศีลธรรมอีกเลย บาปกรรมมันตามทันตาเห็นเชียวละ ผมเข็ดแล้ว
ครับ เข็ดจริง ๆ” อดีตนักเลงหญิงว่า

“เอาละ ๆ อาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมทั้งสองที่ยังอุทิศส่วนกุศลให้ผู้อื่น คน
บางคนนะ เมื่อเขาประสบความหายนะ เขาก็อยากจะให้คนอื่นหายนะเช่นตัวบ้าง แต่โยมสอง
คนมีจิตใจดีจริง ๆ ขอกุศลจิตนี้ จงดลบันดาลให้ลูกสาวของโยมกลับคืนสู่อ้อมอกพ่อแม่
โดยเร็วนะโยมนะ อาตมาขอเอาใจช่วย เอาละ ที่นี้ก็จะบอกวิธีที่จะเรียกลูกกลับบ้านภายใน
เจ็ดวัน โยมต้องมาเข้ากรรมฐานทั้งสองคน ประเดี๋ยวกลับไปจัดการลานงานชะ ลามาเจ็ดวัน
เลย”

“ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้หรือครับหลวงพ่อกับ” คนเป็นนายพลถามเพราะห่วงงาน

“ไม่มี วิธีนี้ดีที่สุด อาตมาไม่ชอบให้ของปลอมใคร อย่างอื่นเป็นของปลอม แต่
กรรมฐานเป็นของแท้และไม่มีวิธีใดที่จะแก้ปัญหาคำนี้ได้ดีเท่ากับการมาเข้ากรรมฐาน เอาละ โยม
ทำตามอาตมาบอกก็แล้วกัน มาอยู่วัดเจ็ดวัน กลับไปบ้านได้พบลูกแน่นอน แล้วก็ต้องสัญญา
กับอาตมานะว่าอย่าไปตำเขา อย่าไปพูดถึงอดีตของเขา เรื่องเก่าอย่าเอามารื้อฟื้น ให้พูดกับ
เขาดี ๆ แล้วก็พามาหาอาตมานะ พามาทั้งสามคนนั้นแหละ อาตมาจะให้เขาเรียนกรรมฐาน
ก่อน จากนั้นก็จะให้เรียนมหาวิทยาลัย”

“คงเรียนไม่ได้มังครับหลวงพ่อกับ รู้สึกอายุจะเกินแล้ว” คนพูดหมายถึงเรียน
มหาวิทยาลัย

“ได้สิ ก็มหาวิทยาลัยเปิดมีไม่ใช่ว่าหรือ อาตมาจะให้เขาเรียนมหาวิทยาลัยเปิด รับรอง
ว่าต้องจบแน่นอน เพราะเขามีดวงการศึกษาดีทั้งสามคน และต่อไปก็จะมีงานมีการทำเป็น
หลักเป็นฐาน แล้วก็สามมีดีทุกคน โยมทำที่อาตมาแนะนำก็แล้วกัน ขอให้เชื่ออาตมาเถอะ
เชื่อประเทศไทยสักครั้ง เอาละ รีบกลับไปขออนุญาตลานงานกันได้แล้ว อาตมาจะลงไปรับแขก
ข้างล่างละ วันนี้แขกมากันแน่นกุฏิเลย”

รายที่สามเป็นหญิงสาวหน้าตาคมคายละม้ายคล้ายแขก แล้วหล่อนก็เป็นแขกจริง ๆ
เสียด้วย

“หลวงพ่อกับเจ้าหนูได้หรือเปล่าคะ” หล่อนถาม

“เอ ก็กลับคล้ายคลึงคลา แต่ยังมีไม่ออก หนูเคยมาที่นี้บ่อยไหมจ๊ะ”

“เคยมาครั้งเดียวค่ะ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง หนูนำรูปเทียนแพมากราบหลวงพ่อดีค่ะ” พูดจบหล่อนก็ประเคนพานใส่รูปเทียนแพ แล้วกราบสามครั้ง

“หนูเป็นอิสลามไม่เคยกราบพระ หลวงพ่อเป็นพระคนแรกและคนสุดท้ายที่หนูจะกราบ”

“ทำไมหรือหนู” ท่านเจ้าของกุฎิสงสัย

“ก็หลวงพ่อดีช่วยให้หนูหายทุกข์ ตอนมาราวที่แล้วหนูกำลังมีความทุกข์เพราะถูกโกงค่าเช่าบ้าน หลวงพ่อดีช่วยจนหนูสามารถใช้หนี้ใช้สินเขาหมดแล้ว หนูจึงต้องมากราบหลวงพ่อดี” ท่านพระครูจึงนึกออกว่า หญิงสาวผู้นี้คือคนที่เจ้าหมีไปเข้าฝันนั่นเอง

เจ้าอวาสวัดป่ามะม่วงรับแขกอยู่จนถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา จึงบอกให้พวกเขาไปรับประทานอาหาร ตัวท่านก็กำลังจะขึ้นข้างบนเพื่อฉันเพลเป็นกรณีพิเศษ เนื่องจากร่างกายทรุดโทรมเพราะการต่ออายุให้เถ่าแก่บัก คนอื่น ๆ พวกนั้นลุกเดินออกไปยังโรงครัว ยกเว้นบุรุษวัยห้าสิบแปดที่มาขอให้ท่านพระครูช่วยตามเมีย

บุรุษสูงวัยใช้ความคิดอย่างหนัก คิดแล้วคิดเล่าเฝ้าแต่คิด “หลวงพ่อดีประหลาดคนพิลึก มีอย่างวิเศษ แต่เราขอให้ช่วยตามเมียให้หน่อย กลับจะมาให้เรากราบเมีย หนอยแน่ขนาดแม่เรายังไม่เคยกราบ เรื่องอะไรจะต้องไปกราบเมีย”

ครั้นนึกเห็นภาพที่ตนใช้ผ้าโองฟาดหัวคนเป็นเมียก็นึกสงสารจนน้ำตาไหล

“เป็นไงเป็นกันวะ” เขาตัดสินใจ “ถึงจะไม่เคยกราบแม่ แต่วันนี้จะกราบเมียซะวะ” พอคิดตกก็ปรากฏว่าท่านพระครูเดินขึ้นข้างบนไปแล้ว

“ไอ้หนูช่วยเรียกหลวงพ่อดีให้ลู่งที่เหอะ” เขาบอกนายขุนทอง

“อย่ากว่นท่านเลยลุง ท่านกำลังไม่สบาย” ชายหนุ่มว่า

“งั้นก็ช่วยขึ้นไปบอกท่านที่ว่าลุงยอมกราบแม่ให้หนูเขาแล้ว ให้ท่านช่วยตามให้ด้วย”

“เดี๋ยวลุงพูดกับท่านเอาเองก็แล้วกัน รอให้ท่านลงมาเสียก่อน” บุรุษวัยใกล้หกสิบรู้สึกหงุดหงิด หากก็ปักหลักรอต่อไป ความจริงแล้วท่านเจ้าของกุฎิได้ยินที่เขาพูด แต่ท่านต้องการจะทรมานคนรังแกเมีย!

มีต่อ.....๗๗